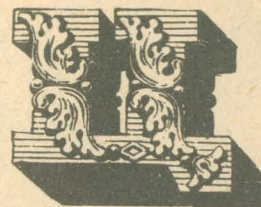
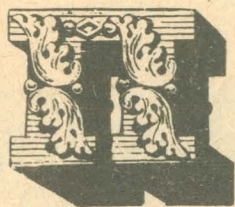

ТРАВЕНЬ

1981

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

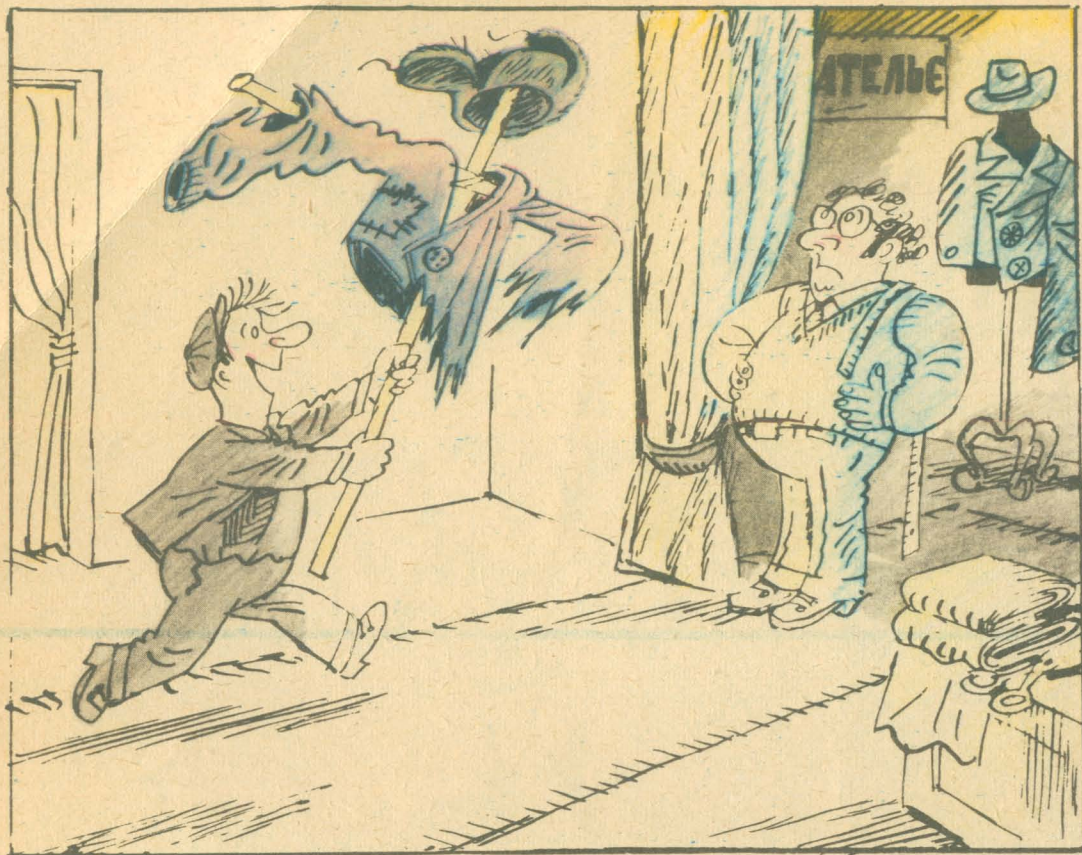
№10 (1100)

Ціна номера 20 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Я дивуюся, Льохо, чому це люди порівнюють отаких мочиморд з нами, свиньми?! Та я б з ним в одну калюжу не лягла!

— Чи не могли б ви одягнути його? Кажуть, у ваших майстрів це здорово виходить.

ЯК «СПРИНТА» НА РУКАХ НОСИЛИ...

(КАЗОЧКА ДЛЯ ДОРОСЛИХ)

Одного разу до магазину привезли новий-новісний велосипед на ім'я «Спринт». Був він блискучий, без жодної подряпинки, з чорними тугими шинами і Знаком якості на яскравому металевому боці. Всі одразу полюбили «Спринта». Його поставили у центрі спортивного куточка серед такої ж блискучої колісної техніки. Кожного ранку прибиральниця витирала з велосипеда пил, а кожного вечора підмітала штучну траву під його колесами. Та як не добре було в магазині, «Спринт» мріяв про далекі дороги, про високі швидкості, про доброго господаря для себе.

І ось, нарешті, по нього прийшли. Його придбала тов. Сидоренко із села Олексіївки, що у Первомайському районі на Харківщині, для свого чотирьохрічного сина.

Хлопчик дуже зрадів покупці. Він одразу ж вивіз велосипед у двір і тільки-но «осідлав» нового товариша, як раптом лопнуло шкіряне сидло. Водночас гальмо заклинило колеса так надійно, що вони не могли зробити жодного оберту. Цілковитий новий велосипед виявився цілковитим браком. Додому несли його на руках, а це було нелегко. Незважаючи на те, що конструктори сумського заводу «Металлошривиток» розробляли «Спринт» для дітей чотирьох — семи років, він

виявився занадто важким навіть для мам.

...З часу, коли блискучу купу непотрібного металу було відправлено назад на завод, сплило сім місяців. Керівництво заводу, може, вже й «галочку» по вітах пустило: мовляв, на всі листи і заяви тов. Сидоренко дали відповіді, повідомили й у магазин, що та як буде зроблено. Справа велася на найвищому канцелярському рівні і завершилася тим, що товарищі Сидоренко запропонували розписатися на спеціальному бланку в отриманні компенсації. Тільки от ні грошей не повернули, ні справного велосипеда не дали.

«Нехай б'ють — олії не виб'ють», — впевнені і на сумському заводі, і у Кіровоградському меблевому об'єднанні. І з серпня 1980 року «вибиває» Б. С. Дуканич із Світловодська (Кіровоградської обл.) заміну бракованих дверцят шафи з гарнітура «Нарцис». Начальник ВТК тов. Черкашина запевнила, що дверцята замінять. Те ж саме заявив через місяць і представник комбінату, що спеціально приїздив до Світловодська з перевіркою чергової скарги тов. Дуканича. А дверцята з бугристою, здutoю поверхнею продовжують прикрашати його житло й досі.

От як не пощастило велосипедові «Спринт» і шафі з гарнітура «Нарцис».

Г. ХОМЕНКО.

БЕЗПРЕЦЕДЕНТНИЙ випадок, який стався у селі Сарах Гадяцького району Полтавської області, мимоволі навів мене на скорботні роздуми про нетривалість усього живого і неминучість того, що деякі екзальтовані особи називають долею.

Про нетривалість — тому що цей випадок призвів до тяжких людських жертв.

А про неминучість — бо під час розмов із представниками організацій, причетних до спорудження і руйнації сільського Будинку культури, не

СЛУЖБОВИЙ

раз і не два довелось почути скрушну думку стосовно того, що, мовляв, так воно уже, видно, судилося на роду тому Будинку культури, так уже йому фатально не пощастило...

«А може, й справді, — міркував собі і я, стоячи посеред обрушених бетонних плит і покручених металевих форм покриття глядачевої зали на чотириста місць, — може, дійсно тут втрутилась якась вища сила, і все пояснюється просто незбагненним, істинно фатальним збігом обставин».

Але водночас у голову шпигонуло й інше: отак, дивись, і об метафізику вдаритися можна. Бо що таке фатум, як не уособлення невідомої долі, надприродної сили, котра керує світом і котра невідладна людини та її волі! Тому я вирішив залишитися на твердих матеріалістичних позиціях, а щоб не дошкуляли ніякі ідеалістичні сумніви, поклав собі за мету пройти по всьому ланцюжку будівництва — од народження проекту до того фаталь... кгм-кгм... пробачте.

Отже, було так.

Проект нового великого, сучасного Будинку культури для колгоспу імені Фрунзе, доречно зауважити: багатого, міцного колгоспу, славного своїми людьми та їхніми здобутками, — виготовила полтавська філія інституту «Укрколгосппроект». Ця ж філія повинна була здійснювати так званий авторський нагляд за всіма етапами будівництва. Про те, як вона його здійснювала, — трохи нижче.

Узялося за спорудження сільського закладу культури полтавське об'єднання «Облміжколгоспбуд». Конкретним виконавцем було Гадяцьке міжколгоспне будівельне управління № 1.

І все йшло більш-менш нічогенськи, поки не добулися до найвідповідальнішого і найскладнішого — до виготовлення і монтажу трьох ферм для укладання плит перекриття.

Ці ферми роблять у Черкасах. Але гадяцькі міжколгоспбудівці забули вчасно замовити їх. Тоді обласне об'єднання доручило виготовити ферми своєму експериментально-механічному заводі. Щоб у читача не складалося враження, що за пишною назвою ховаються якісь невеликі майстерні, скажу, що той завод продукує машини, механізми та устаткування для сільського будівництва, отож, оснащений, як мовиться, дай боже.

Для початку за діло взялися заводські конструктори. На основі креслень інституту начальник конструкторського бюро по експериментальних роботах В. С. Марсов і конструктор А. Х. Твердохліб у дуже високому темпі — за кілька днів — розробили деталізовані креслення, у яких переплутали все, що змогли, — від товщини металу (зменшили її удвічі проти інститутського проекту) до кута кріплення деталей, на які припадають основні навантаження.

Потім зробив свій внесок головний технолог заводу В. С. Солошенко. Він теж дуже поспішав і, не помітивши розбіжностей між інститутськими та заводськими кресленнями, прикинув, скільки для виготовлення ферм піде матеріалів, і з легким серцем відправив халтурні документи у цех.

Під керівництвом В. Г. Рибки в цеху сям-так склепали ті ферми, забувши поставити на них з'єднувальні планки, а зварили так, що шви ледь трималися купи.

Начальник відділу технічного контролю

М. А. Шелевий, не одриваючись від бутерброда з любительською ковбасою, шльопнув де треба своїм штампом, і стопроцентний брак поїхав у село Сарах. До речі, без технічних паспортів на кожну ферму, наявність яких обов'язково.

У Сарах металевих потвор з ентузіазмом зустріли виконроб В. І. Біляк та майстер О. П. Решетник. Не утруднюючи себе звіркою, так би мовити, натурою з вимогами інститутського проекту, який лежав у їхніх чекках, і геть-чисто забувши про те, що вони

не мають права ставити металеві конструкції без технічних паспортів, Біляк та Решетник поспіхом заходилися монтувати ферми і класти на них покриття. Поспіхом, бо якраз кінчався місяць, кінчався квартал, а це, самі розумієте, пахне преміями. Пахло, вочевидь, так сильно, що будівельники забули приварити — для більшої гарантії надійності покриття — плити до ферм, а також з'єднати ті плити між собою.

До такої поспішності з повним розумінням поставилися представники авторського нагляду — в особі старшого інженера полтавського «Укрколгосппроект» А. Ф. Овсія і технічного нагляду — в особі начальника Гадяцького районного відділу капітального будівництва В. І. Жука. Вони теж не виявили ніяких відхилень від проекту.

І коли будівельники, яким зовсім задурманим голови запах близької премії, завезли матеріали для обладнання м'якої покрівлі, коли вони попросили у голови колгоспу на допомогу півтора десятка чоловік і, пославши їх нагору, почали було подавати асфальт, — сталося те, що й мусило статися: хисткі ферми разом із плитами покриття обрушилися...

...Ну, а тепер давайте поміркуємо: це — фатум, незалежний від людської волі, чи не фатум? Чи, може, фатум, та не той? Бо одразу ж після цієї надзвичайної події виявилось, що є сила-силенна людей, які за своїм службовим статусом були покликані контролювати все — від першої і до останньої риски на кресленні, від першої цеглини у фундаменті Будинку культури й до останнього зараного шва.

Хто ці люди (крім названих раніше)?

У філії «Укрколгосппроект» — директор І. А. Моргуль, головний інженер Ю. Д. Гармаш, головний інженер проекту Л. І. Каменецький, керівник групи підготовки проектування та авторського нагляду Б. Ф. Дуценко, головний спеціаліст Е. А. Карпенко, провідний інженер А. Р. Мороз. На експериментально-механічному заводі — директор Ф. І. Коряк, головний інженер О. Я. Патикин, головний конструктор А. Г. Григоренко.

В об'єднанні «Облміжколгоспбуд»: голова І. Г. Корольов, начальник виробничого відділу Л. З. Сухар, начальник інспекції по якості Б. П. Повк, начальник технічного відділу Н. Ф. Савкіна, головний механік В. Т. Адамченко, начальник відділу техніки безпеки А. К. Коваленко, начальник групи організації робіт В. І. Бондаренко.

У Гадяцькому міжколгоспному будівельному управлінні № 1 — голова І. С. Саченко, старший інженер з техніки безпеки Л. Н. Теннікова.

Чому ж ніхто з них нічого не помітив, хоча — за висновком експертів — навіть необзрієним оком можна і треба було побачити розбіжності в проекті і кресленнях, кричущий заводський та будівельний брак? Либонь, тому, що в системі «Облміжколгоспбуду» процвітали безвідповідальність та безконтрольність, ігнорувалися будівельні правила і норми, була відсутня інженерна дисципліна. Усе це разом і породило службовий фатум, який призвів до біди у селі Сарах. І вже закон вирішить, де і хто допустив злочинну халатність, а хто — нехлюйство і наплювательства ставлення до справи...

Такий от ланцюжок. І ніякої метафізики.

В. ЧЕПІГА.

Полтавська область.

НЕЙМОВІРНЕ — ОЧЕВИДНЕ

ЧЕРНІВЦІ. На запитання кореспондента ТАП: чи можна помитися у власній ванні без води, — мешканці нового дев'ятиповерхового будинку, що стоїть на бульварі Архітекторів, 5-а, ствердили: «Так, можна. І не лише помитися, а й добре попаритися». Про це подбали будівельники тресту «Чернівецьбуд», які так змонтували систему водопостачання, що вода у квартирах, починаючи з п'ятого поверху, — рідкісний гість. Отже, поки наносиш її відрами з вулиці або нижніх поверхів, то так напаритися, що й бані вже не треба.

ТИСЯЧНИЙ ВІДВІДУВАЧ

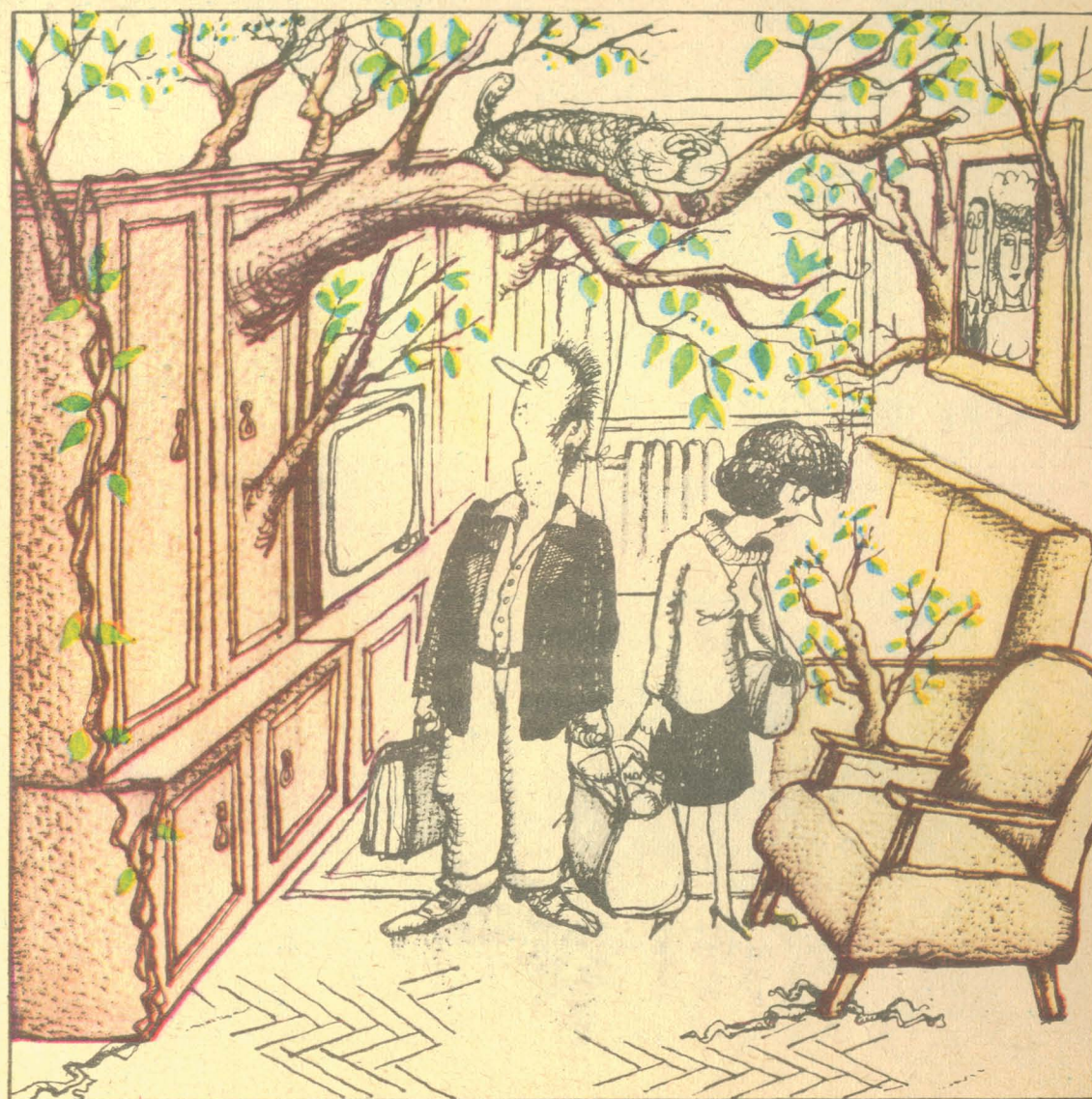
Нап'янінський кореспондент передає з села Плебанівки Шаргородського району. Тисячний відвідувач місцевого магазину висловив своє обурення з приводу того, що до крамниці не завозять товарів першої необхідності: солі, мила, сірників, що чан для гасу тут другий рік порожній. Що доводиться по ці речі добиратися за вісім кілометрів до іншого села, в магазин, у котрий чомусь такі товари завжди завозять. Працівники прилавку тепло

СПРОСТУВАННЯ ТАП

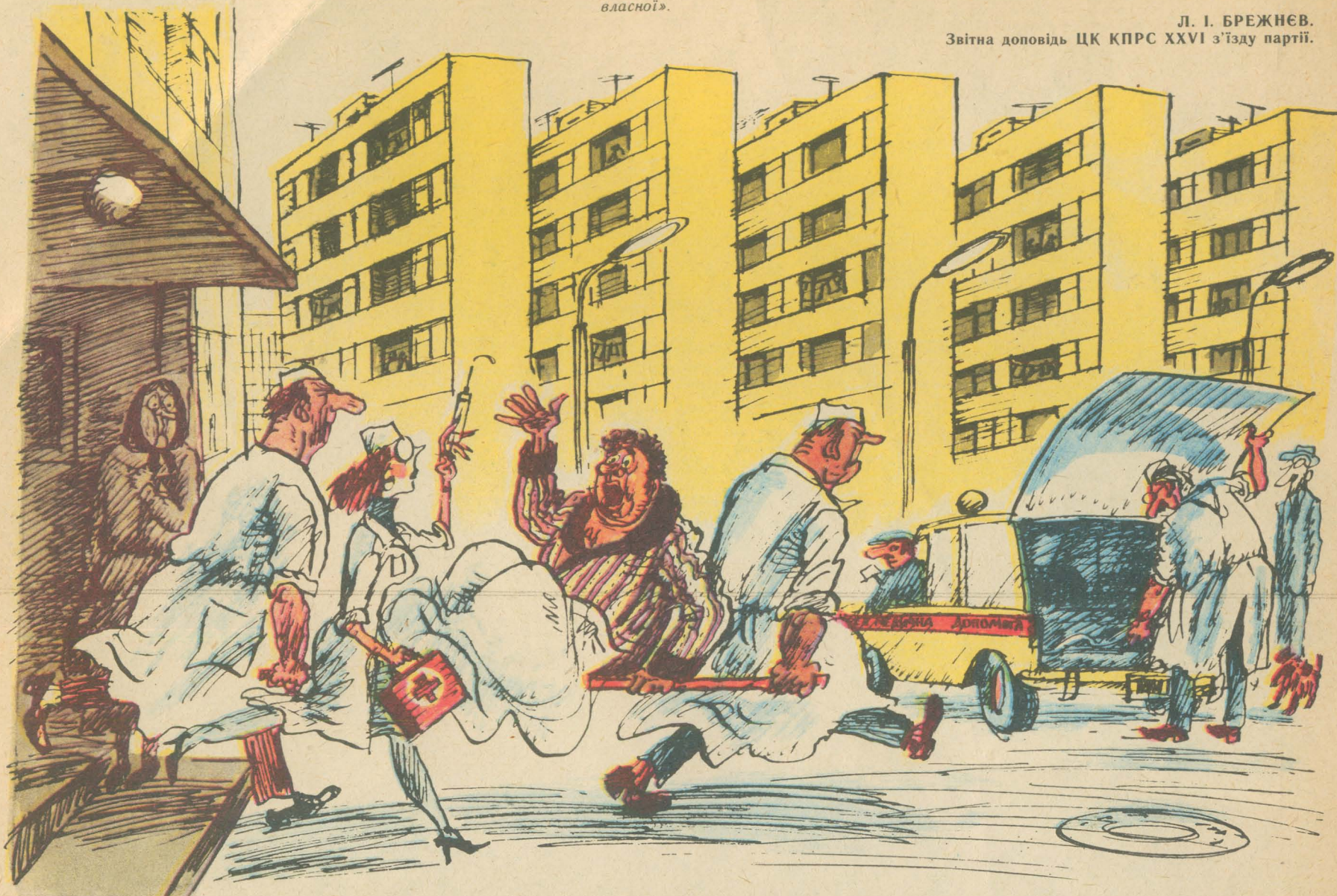
До редакції надійшов лист з м. Ізюма Харківської області про те, що минулого року на будівництві моста по вулиці Некрасова був виритий глибокий котлован, а землю мостобудівники насипали п'ятиметровим валом уздовж 15 дворів, наглухо відгородивши мешканців від зовнішнього світу. У листі повідомлялося, що Ізюмська міськрада з метою полегшення становища заблокованих зафрахтувала в Харківському авіапідприємстві спеціальний вертоліт, котрий буде щоденно здійснювати безплатні рейси вул. Некрасова — центр міста.

ТАП уповноважений заявити, що це повідомлення не відповідає дійсності. Виконком міськради, врахувавши, що ці рейси можуть з'їсти весь міський бюджет, знайшов економічніший вихід з безвихідного становища: організував на вул. Некрасова курси альпінізму.

«...І все-таки містобудування в цілому потребує більшої художньої виразності і різноманітності. Щоб не виходило, як в історії з героєм фільму, який, опинившись по іронії долі в іншому місті, не зміг там відрізнити ні будинок, ні квартиру від своєї власної».

Л. І. БРЕЖНЄВ.
Звітна доповідь ЦК КПРС XXVI з'їзду партії.

— Не хворий я! Ви, певно, будинки переплутали.

НА ЧИСТУ ВОДУ

УСМІШКА

— Останній на прийом, Станіславе Савичу,—
прочинила секретарка двері.

— Клич,— звичним жестом запросив директор.
Стоячи біля столу, Станіслав Савич Ковганюк
пильним поглядом вивчав відвідувача.

«Типовий мотюга. З хабарем прийшов,— мірку-
вав він.— Я таких розпізнаю за кілометр. Зараз
почне просити шиферу чи цементу. Он як теку
вертить в руках, готовий ось-ось підсунути хабарика.
Е-ех, голубчики, не вмісте ви маскуватися. Ти в мене
як не крути-верти, а душу, мов на рентгені, видно.
З плямами вона, твоя душенька. І, мабуть, не перший
раз підсовуєш. Битий вовк».

Звідки тільки такі типи беруться? Скільки про них
не пишуть в газетах і журналах, а ніяк не викоренять.
Живуче зіллячко. Бувало, як ножом відріжеш:
«Нічого немає і не скоро рознарядку дадуть», а він
кліпає очима, прикидається таким собі невинним.
Насправді ж— тигр, готовий в горлянку тобі
вцепитися. З елеюною усмішкою вже мацає в кишені.
Завчасно все обміркував, як обвести круг пальця.

Такий і з заплющеними очима намагає, що
підсунути — півсотні чи сотню, залежно від ситуації.

Ні, голубчики-субчики, ще мало за вас беруться.
Все на виховний бік медалі б'ють. А я вас можу за
одним рипом вивести на чисту воду. Це ж спеціально
вичікував, щоб зайти останнім. У-у, як зирить нагло.
Тарабанить пальцями по «дипломату». Хе, музикант.
Не на тій дудці граєш, друже. Чи, може, коньяк
«Наполеон» або «Бальзам» запропонує? В такий ящик
пляшок п'ять-шість помістяться. Ну-ну, давай, викла-
дай свій презент, чи як воно у вас там називається. Не
мотай душу. У мене ще справ по саму зав'язку і без
тебе вистає...

Пришелець відрекомендувався:
— Петро Павлович Скиба. З відділу боротьби
з розкраданням соціалістичної власності.
Ноги підкосилися в Ковганюка, і він мимоволі
плюхнувся у м'яке і таке тверде крісло.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський
Волинської області.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Робив помилки для того, щоб на них вчилися
нащадки.

● Докопався до істини і злякався.

● Зважував кожне своє слово і щоразу дивувався,
чому воно нічого не важить.

Ю. ТРАВЧУК.

● Спершу думала, за кого б вийти заміж,
а тепер думає: за кого я вийшла?!

● Під час розмов з підлеглими так виходить із
себе, що повернути його може лише дзвінок із
вищої інстанції.

● Поки зрозумів, що не в своїх санях сидить,
пересідати було пізно.

А. КОНЕЛЬСЬКИЙ.

● Коли кінці з кінцями не сходяться, їх
ховають у воду.

● Думка про виставу: багато галасу даремно.

М. КОЛЕСНИКОВ.

Високоградська лазня

Тільки я переступив поріг парильні, до мене підійшов здоровань:

— Бачу, у вас рука не дуже важка. Прошу, постобайте мене трохи по спині ось цим віничком, — простягнув він жмут березових гілок.

— А де ви такий розкішний віник дістали? — поцікавився я.

— З цим у нас, у селищі Борова Фастівського району, ніколи проблеми не було. Бо ж біля лісу живемо. А от з лазнею проблема. Вже другий рік на замку. Голова селищної Ради Микола Леонтійович Козловський каже: «Лазню зачинено, бо обслуговукомбінат не хоче брати її на свій баланс».

— І оце ви тепер спеціально до Києва їздите паритися?

— Ну, не зовсім спеціально. Але коли трапляється сюди відрядження, то обов'язково віничок беру.

— Я теж, — вигукнув з густої пари лисуватий чоловік. — У нас, у селі Гошеві Овруцького району Житомирської області, лазні зовсім немає. Голова колгоспу Юрій Олександрович Старовойт обіцяє у цій п'ятирічці побудувати, а поки... Жінка казала, щоб без нових ночов з Києва не повертася.

— У вас, може, село невеличке, а у нас ціле місто без бані! — обурено прогукотів чоловік із сусіднього лежачка. — Може, чули про Білопіль на Сумщині. Величезне, скажу вам, місто, а баня не працює. Я кілька хвилин тому тут начальника Білопільського комбінату комунальних підприємств Олександра Михайловича Паська бачив. Теж парився. У чорних окулярах — щоб ніхто не впізнав. Мабуть, і у нього відрядження до Києва.

— А я до родичів приїхав, — обізвався чоловік, який вже так розчервонів, що нагадував вареного рака. — З села Люхчі Сарненського району Рівненської області... У музеях побував, Києво-Печерську лавру відвідав. А потім, думаю, давай і в лазню сходжу. Бо у нашому селі ще в 1967 році почали будувати та й досі мурижать. Оце скажу землякам, що півдня в лазні банився, не повірять. Ох, гарно як! Хоч трохи душу відведу.

— Хіба це баня! — перебив його чоловік, котрий якраз виходив із парильні. — Тільки назва. Он у нас, у селі Дем'янцях Переяслав-Хмельницького району, баня! На всі сто! Будете в тих краях — заходьте, не пошкодуєте. Отам душу й справді можна відвести. Хоч і будували десять років, так зате ж зробили. Куди там оцій.

«Он де, виявляється, по-справжньо-

му дбають про побут! — подумав я. — Так, бачите, дбають, що декому вже й столичні бані не подобаються. Завтра ж поїду в Дем'янці і напишу про це в журнал. Щоб й інші повчилися. Бо, чесно кажучи, до нашої редакції майже щодня надходять листи про незадовільне побутове обслуговування».

Прибув я наступного дня в Дем'янці. — А де у вас лазня? — запитую у місцевих жителів.

— Отам, біля сільради, — показують вони цегляну будову з височезною трубою.

Зайшов я туди — й ахнув. Пиво у кухлях піниться, вино у склянках іскриться. А на столах — коньяки, настійки. Одне слово, чого тільки твоя душа бажає. Ну, думаю, й розмах! А що ж у парильні і в душовій буде? Моя фантазія птахом шугонула у піднебесся і завітала, завітала...

— Вам пива чи вина? — опустив мене на землю голос буфетниці.

— Мені б спочатку попаритися, — невпевнено сказав я.

— Якщо попаритися, бери склянку настійки і три кухлі пива, — підказали чоловіки, які за найближчим столом душили «цуцка».

— Мені б під душ...

Чоловіки дружно зареготали.

— У такому разі тобі треба насмок-татися, як жаба мулу...

— Не зрозумів...

— А що розуміти — душ можуть організувати у райцентрі... У витверезнику. А тут буфет. Будували баню, а вийшла непогана забігайлівка, — знову зареготали чоловіки.

— Та що ж це таке?! — вискочив я з буфету, і — до голови сільради Михайла Даниловича Яценка.

— А у нас ніяких скарг на роботу бані... вибачаюсь, буфету не було, — спокійно відповів він. — Правда, вибір закусок малуватий, і гарячих страв немає... Але ж зате і настійки є, і коньяки, і пиво...

— Та невже вам баня не потрібна? — питаю у голови колгоспу імені Ілліча І. Ф. Ткаченка.

— Потрібна, — погодився він. — Дуже потрібна. Але й буфет... той... потрібен.

— Баня ж, мабуть, у першу чергу...

— Та хто його знає...

Так я і не дізнався, чим керувалися, що думали дем'янцівські керівники, відкриваючи у приміщенні бані забігайлівку. Сумніваюся тільки, що думали вони про поліпшення побуту своїх земляків.

М. ПРУДНИК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

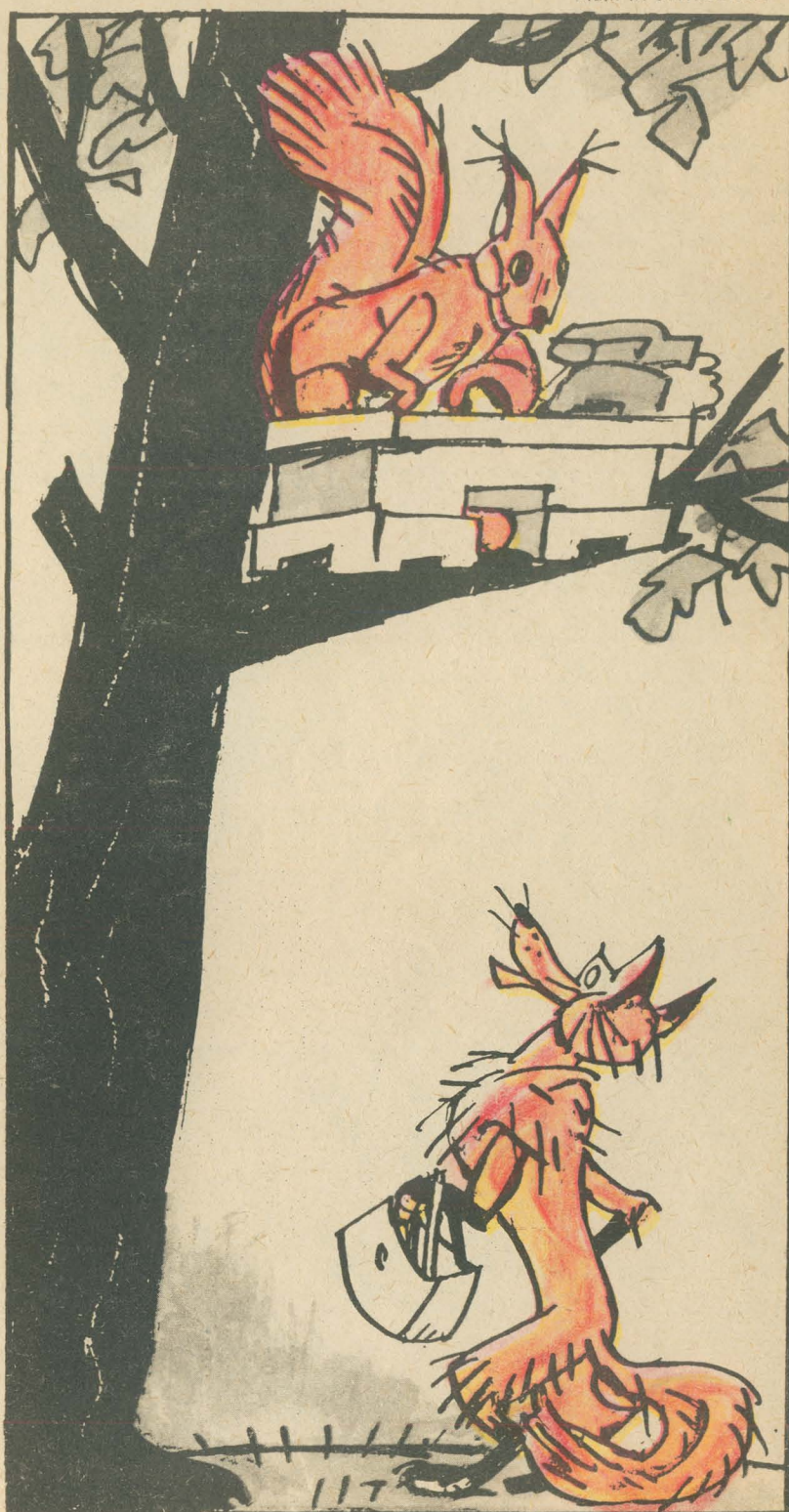
П'яному — море по коліна. Це відомо. А коли п'яний сідає ще й за кермо автомобіля, тут уже не до жартів. Тут пахне не лише штрафами Державної автоінспекції, а значно більшим. Це зрозуміло всім. Крім деяких керівних і некерівних товаришів, про яких писалося у фейлетоні «Роздайся, море!» (№ 1 журналу за 1981 рік).

Після виступу Перця секретар Коломийського міськкому Компартії України (Івано-Франківська обл.) тов. Посторонко повідомив, що фейлетон обговорено в первинних парторганізаціях і колективах, згаданих у матеріалі. Завідуючого відділком колгоспу ім. Леніна Рожка О. К., секретаря парткому цього ж колгоспу Никифорака Р. М., головного зоотехніка колгоспу ім. Довбуша Слободяна В. М. з їхніх посад звільнено і позбавлено прав керувати автомашиною строком на 2 роки.

Шофера Державної сільськогосподарської дослідної станції Надрозу М. С. переведено слюсарем автопарку і позбавлено прав водія на 6 місяців. Крім того, з винних стягнуто грошові штрафи.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ворони тут більше не побачиш. Її зняли за ротозійство.

ЯК ЇХ НАЗИВАТИ?

Якесь внутрішнє чуття підказує мені, що якби я назвав слюсаря Луцького меланжового комбінату Валентина Карповича Назарчука або його земляків В. Є. Сапожнікова чи І. І. Підгальського крадіями, то всі вони глибоко образились би на мене. І львів'яни Ю. О. Шишко, З. В. Шебо також образилися б. І не лише образилися б, а, може, й подали на мене до суду за наклеп. А в мене, щиро кажучи, нема ні часу, ні бажання судитися з указаними громадянами. Тому я ніяк ні називати, ні обзивати їх не хочу. Просто повідаю, що вони виробляють, а вже самі читачі нехай дають їм визначення.

Є в нас така чудова річ, що називається електрифікацією всієї країни. Завдяки їй, чудовій, ми маємо змогу ввечері прочитати цікаву книгу, не вдаючись до каганця чи свічки, або подивитися по телевізору, що там робиться «У світі тварин» чи в якомусь іншому світі, можемо попросувати собі штани електропраскою і поголитись електробритвою, можемо також довести до блиску паркет підлогонтирачем і тримати в холодильнику сало, щоб воно в літню спеку не зіпсувалось. Багато що можемо.

Але за всі ці блага ми поки ще маємо платити гроші. Стільки, скільки накрутить лічильник. Але знаходяться умільці (це вони самі себе так шанобливо називають), котрі вдаються до своєрідного винахідництва: псують лічильник або вмикають собі світло в обхід лічильника. І тепер вони вже і штани собі прасують, і телевизор дивляться, і сало в холодильнику тримають, але нічого не платять.

Оце саме й робили згадані вище лучани і львів'яни. Інколи таких штрафують, іноді проти них порушують кримінальні справи (на практиці, однак, чомусь не так часто, як

проти кишенькових чи квартирних злодіїв).

Але є умільці й іншого гатунку. Цих, за зовнішніми ознаками, крадіями не назвеш. Це скорше видатні майстри виробничого нехлюйства. Хоч читачі, розумію, можуть підібрати точніше визначення.

Є у Львові магазин «Овочі-фрукти» № 1, котрим завідує М. М. Смутко. А в цьому магазині, без жодної потреби, постійно горить шість лампочок. Дрібничка? Але за рік через ту дрібничку випаляється 1312 кіловат-годин. За ці кіловат-години гроші, щоправда, платять. Тільки ж не з кишені М. Смутка.

А на львівському пивзаводі виробничого об'єднання «Колос», де директором С. Г. Гура, через витікання пари і стисненого повітря, неповне завантаження електродвигуна компресора втрата електроенергії складає на рік уже 79 тисяч кіловат-годин.

Миколаївський цементно-гірничий комбінат. Тут через надто часті зупинки й пуски різних цементних машин та печей, через деякі інші технологічні неохочіварності марні витрати енергії склали за рік 1580 тисяч кіловат-годин. І не дивно, що всього за рік комбінат перевитратив майже два з половиною мільйона кіловат-годин.

За перевитрати електроенергії понад ліміти з підприємств стягують гроші в чотирикратному розмірі. Наприклад, за десять місяців минулого року 19 підприємств Волинської області перевитратили понад 600 тисяч кіловат-годин. І за це з них стягнули 40 тисяч карбованців. Стягнули з підприємств. А не з конкретних майстрів нехлюйства. Наскільки вони самі при цьому постраждали, сказати важкувато.

Та чимало керівників, щоб уникнути й цих дрібних прикростей, намагаються запастися у своїх вищих організаціях якомога більшим

лімітом на електроенергію. У свій час («Перець» № 24 за 1978 рік) нам уже довелося, на прикладі Івано-Франківської області, писати про те, що деякі главки і міністерства з надзвичайною легкістю і подиву вартою щедрістю підвищують ліміти без урахування конкретних виробничих потреб.

А це інколи призводить ось до чого. Керівники Луцької кондитерської фабрики, виходячи з того, що запас біди не чинить і навіть, навпаки, сприяє спокійному, розміреному життю, у другому кварталі минулого року випросили у вищої організації додатковий ліміт. Запанікували: «Якщо не додасте, то Луцьк, не дай боже, може залишитися без леденців, мармеладу та шоколадного асорті».

Зверху зважили на той крик душі. Додали ліміту. А виявилось, що використати надлишок енергії нема куди. Побачивши таке діло, головний енергетик фабрики, не довго думаючи (а можливо, подумавши добре) знайшов вихід: у звіті енергопостачальній організації він просто завищив фактичну витрату енергії на сімдесят тисяч кіловат-годин. До чого це призвело? А до того, що ліміт на цю кількість енергії, котра, можливо, була украй потрібна якомусь іншому підприємству, було втрачено. Отак: і сам не згамав, й іншому не дав.

Ми справедливо пишаємося електрифікацією всієї країни. Але настав час, коли треба вже, можливо, не так пишатися нею, як шанувати її, електрифікацію. Шанувати, як добрі господарі. А добрий господар — це той, хто вміє не лише багато здобувати, а й ощадливо витрачати добро.

А вже як саме назвати тих людей, котрі у різний спосіб розтринькують, чи то пак... розкрадають електроенергію, — це вже нехай самі читачі визначають. Не хочу багато на себе брати.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. «Перця»

Волинська—Львівська області.

Мистецькі силуети

УСМІШКА — ЙОГО СВІТ

Він ще не заслужений. Не народний. Але дотепні, веселі керамічні скульптурки українського митця Миколи Вакуленка уже демонструвалися у музеях, будинках культури, на міських, обласних, республіканській виставках самодіяльних художників і майстрів декоративно-прикладного мистецтва.

Народився Микола Вакуленко в Алуці, навчався у Києві, у політехнічному інституті, працював інженером-електриком в Ялті, тепер живе в Лівадії.

Микола Вакуленко не дідуган. А в ба-

гатьох складається саме таке враження, коли вони дивляться на Вакуленкові мудрі, іронічно-гротескні фігурки, в яких відчувається і досвід, і вік, і життєва правда. А Миколі Вакуленку ледь за тридцять перевалило. Коли ж говорити про його творчий вік, то тут він взагалі «юнак»: 7—8 років творчого життя. А погляньте на його скульптурні портрети, жанрові сценки, типажі, образи!

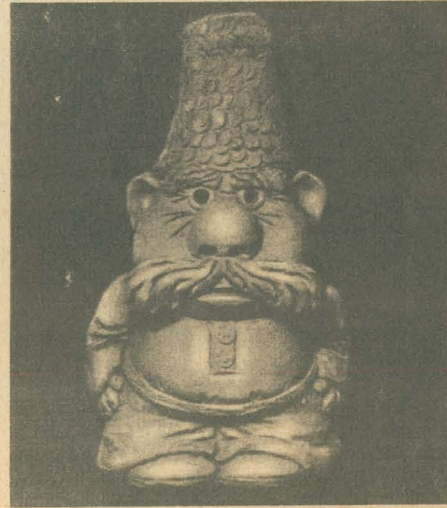
Хіба скажеш, що у нього творча біографія тільки починається? Та ніколи. Перед вами уже сформований художник. Справжній художник. Само-

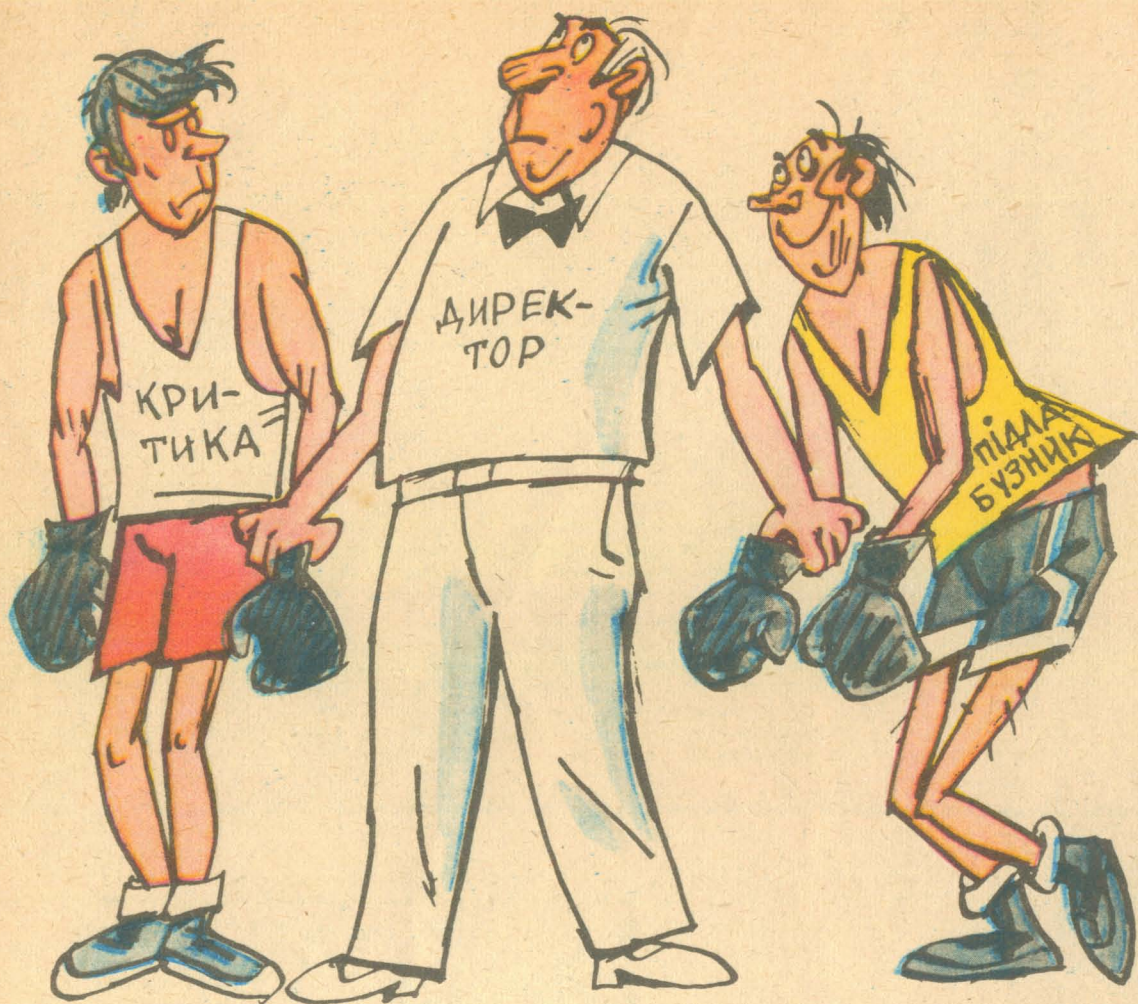
бутній художник. Зі своїм почерком, зі своїм поглядом, зі своєю неповторністю, зі своїм колоритом. Він ліпить, із звичайної глини ліпить: пластику, рух, ритм, гармонію і, звичайно, усмішку. Бо усмішка — його захоплення. Бо усмішка — його світ.

НА ЗНІМКАХ: «Як кум до куми залицявся», «Сільські музики», «Гончар Ганжа» і «Карась без Одарки».

Лівадія.
Кримська область.

Олег ЧОРНОГУЗ.

Дилема: кому віддати першість?

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На листи читачів
про безгосподарність
ВІДПОВІДАЮТЬ:

Секретар Деражнянського райкому
Компартії України (Хмельницька об-
ласть) тов. В. ПОЛОНІЦЬКИЙ.

«Факти, наведені в листі колгоспників
колгоспу «Жовтень», мали місце. За
серйозні недоліки в роботі з кадрами
середньої ланки і спеціалістами госпо-
дарства, за невиконання завдань
п'ятирічки по виробництву і продажу
державі сільгосппродукції тов. Іва-
ненко А. М. звільнений з посади
голови колгоспу. Нині вживаються
заходи до усунення наявних недо-
ліків».

Голова Рокитнівського районного
комітету народного контролю (Ро-
веська область) тов. С. ЯКИМЧУК.
«Дійсно, бригадир радгоспу «Старо-
сільський» Домантович С. Р. на
людей, які не працювали в радгоспі,
закривав наряди за роботи, котрі
фактично не виконувались. Доманто-
вича з посади бригадира звільнено.
Матеріали перевірки передано слід-
чим органам».

Голова Талалаївського районного
комітету народного контролю (Черні-
гівська область) тов. А. САЄНКО.
«Лист тваринників радгоспу ім. XXIII
з'їзду КПРС про безгосподарність на
фермі в селі Лавірівці перевірено.
Більшість фактів мали місце. Незадо-
вільні умови утримання тварин, пору-
шення раціону і строків годівлі,
а також безвідповідальне ставлення
до своїх обов'язків зав. фермою Бра-
таш В. А. призвели до зниження
продуктивності корів. Матеріали пере-
вірки розглянуто на засіданні коміте-
ту народного контролю. Доповідну
записку про наслідки перевірки надіс-
лано Чернігівському тресту м'ясо-
молочних радгоспів для ліквідації недо-
ліків. Зав. фермою Браташ В. А. від
обов'язків звільнено».

Критикуйте і мене!

У Савелія Крутила
В моді фраза чергова:
— Гостра критика — то сила! —
Кидав з притиском слова!

Ще й недавно на нараді
У колгоспі «Хлібодар»
Він гукав у зал громаді,
Аж пашів із нього жар:

— Викривайте неполадки,
Знайте: критика — ваш друг.
Критикуйте без оглядки
Бюрократів і хапуг!

Справжня поміч нам од неї,
Бо ж усі ми за одне.
Якщо я... десь щось не тєє —
Критикуйте і мене!..

(Як закінчилась велика
Та балачка його вся —
Він з колгоспу віз індіка
І свіженьке поросля!).

А невдовзі до Крутила,
Подолавши ветхий міст,
Тихо «Волга» підкотила
І вийшов з неї журналіст.

Стрів він гостя з гордим видом
(Позу вміло береже!),
Запитав, чи той обідав,
Чи влаштований уже?

— Тут у мене у портфелі,—
Мовив з ходу журналіст,—
Є, про справи невеселі,
Від людей серйозний лист.

Йдеться в нім про неполадки,
Про хапуг тривогу б'є...
— Є ще, звісно, й недостатки,
Але й успіхи в нас є!

Хоч і боремось — ще все є! —
На своє Крутило гне. —
— Якщо я... десь щось не тєє,
Критикуйте і мене!..

(«Лист! Від кого?» І Крутило
Лютю тим'я почесав:
Дуже знає йому кортіло
Хто «копає»? Хто писав?).

Не в Крутила в кабінеті
Журналіст вивчав життя!
...Через тиждень у газеті
Вже була його стаття:

Точні факти, цифри, дати —
Як оцей діяч-мастак
Полюбляв — собі урвати,
Як «одгрозав» особняк;

Як приписками «висоти»
Спритно брати він умів,
Як за критику — з роботи
Вижив двох працівників!..

Спалахнув Крутило зразу:
— Оббрехав! — кричав одне.
(І забув чомусь ту фразу —
«Критикуйте і мене!»).

— Об'єктивності ні грама! —
Потрясає кулаком,
Шле протести-телеграми
У редакцію, в обком!

Підключив у цю «атаку»
Й підлабузника-дружка...
— Я провчу того писаку,
В мене й вище є «рука»!

Робить далі своє діло:
Вже круг дачі виріс тин.
...Отакій-то цей Крутило!
І, на жаль, він не один!

Степан ОЛІЙНИК.

— Не шастить нині братику-кролику! — сказав високий чолов'яга, розгортаючи пакет з їжею. — Який у минулі часи кролик був! Везучий. Пам'ятаєш, у відомій казці і лисицю він перехитрів, і вовка обдурив, і ведмеда в дурні пошив... Чолов'яга розгорнув пакет, і на столику в купе забілили апетитні шматки кролятини.

— А м'ясо у них смачне-е! — підхопив пасажир із верхньої полиці. — У міру жирне, біле і абсолютно дієтичне.

— Це загальновідомо! — вступила в розмову єдина в купе жінка. — За вмістом холестерину м'ясо кролика наближається до самого його величності Молока! Розумієте, як це корисно! — жінка з цікавістю стежила, як високий чолов'яга викладає на тарілку шматки м'яса.

— От і все, — сказав він, — прошу до столу! І вас теж, — звернувся він до мене.

Я був четвертим пасажиром в купе швидкого поїзда і за законами залізничної солідарності, а також тому, що дуже позитивно ставлюсь до кролятини, не став чинити анінайменшого опору.

— З задоволенням, — сказав я, — тільки от вашої думки не зрозумів: чому не везе нині братикам-кроликам?

— Дуже просто! Тому, що дикі у зв'язку з екологічною напруженістю вимирають, а свійських не розводять.

— Розводять, тільки дуже мало, — поправив його пасажир з верхньої полиці, підсідуючи до столика. — Ти ж ось купив. Значить, вони є. А от скільки заплайти ти за нього на базарі?

— Соромно сказати, — зітхнув власник тушкованої кролятини.

— Отож бо. Це свідчить про те, що їх мало. Просто до смішного мало, хоча ціна на базарі зовсім не смішна...

ПРО КРОЛИКА, ЯКОМУ НЕ ЩАСТИТЬ

— Тоді виходить, що не шастить не кроликам, а нам з вами, — вставив я слово, — оскільки ми позбавлені такого смачного й корисного м'яса.

— Згоден з вами, — підтримав мене сусід із верхньої полиці. — Хоч я у своєму колгоспі кролів не розводжу, але дещо про цю проблему знаю. Хіба ж можна вважати, що не пощастило двом тисячам отих самих братиків, які живуть у кролепалацах колгоспу «Прогрес» під Ізмаїлом? Завтра їх там буде 50 тисяч! А чистота, скажу вам, ідеальна, клімат регулюється, кондиціонери подають повітря на рівні світових стандартів, рухливі підлоги самі вивозять нечистоти... Де, коли, якому кролику так везло? А металеві клітки з автопоїлками, а...

— Ну й багато ти знаєш таких колгоспів? —

ехидно спитав господар кролятини, яка успішно поглиналася нами.

— В Одеській області — поки що один... Є, звичайно, кролеферми ще у двох-трьох господарств, але — не те... «Прогрес», правда, й іншим допомагає. Радгоспу «Чапаєвець», наприклад, колгоспу «50 років Жовтня»...

— Ну, допоміг, — згодився високий пасажир. — Ну, продав їм частину свого обладнання. Йому, звичайно, спасибі. Та хіба ж це справа колгоспу — займатися постачанням інших? Ти візьми хоча б мене. Їм я цю кролятину з ве-еликим задоволенням, але щоб розводити їх у себе! Ніякого резону нема!

Тут високий пасажир вибачливо посміхнувся і звернувся до мене:

— Не дивуйтеся, що ми, як то мовиться, в курсі дела. Я і мій товариш — голови колгоспів, їдемо з курсів «підвищення». Була у нас і там одна колективна розмова на цю тему...

— Спочатку ніякої розмови не вийшло, — продовжив другий голова, той, що з верхньої полиці. — Як тільки про кролів згадали, зів'яли якось усі, спохмурніли. Кожен собі знайшов причину. У того, бач, велике поголів'я великорогатих, у другого — свинокомплекс, у третього — птахоферми... А кролики — вони ж не у плані, не у профілі і взагалі «не»...

— Але ж це дуже-дуже корисно людям! Йдеться ж про здоров'я! — з образою в голосі сказала наша супутниця. — Так чому ж не у плані? А взяти шкільки. На дитячі шубки й на шапки. Самими шапками можна всю торгівлю закидати!

— Закидати можна, — відповів високий голова, — та для цього потрібна одна дрібниця: потрібно спочатку виростити отих хуторносів і м'ясовиробників. І в такій кількості, щоб відчутно було. А для цього на кролів треба поширити промислову технологію виробництва! Любительська самодіяльність у цій справі із сак-так збитими дерев'яними ящиками замість кліток, та з рбтами прибиральників, та з відрами й кухликами замість автопоїлок — це не те. А один наш колега там, на курсах, скопив мого товариша за барки і питає: «Ти, говорять, скажи, де купити обладнання для кролеферми? Ми купимо. Ти тільки скажи, де, у якій «Сільгосптехніці?»

— А другий додає: «Ні, говорять, ти скажи, який завод на Україні, чи навіть в Союзі, випускає металеві клітки для кролів? Та ти знаєш, говорять, що клітки можна ставити у два-три яруси — і відразу вдвічі-утричі збільшується поголів'я на тій же площі? А де такі клітки взяти?»

— А пам'ятаєш, як цей молодий хлопець про білого бичка розказував? «Візьми, каже, корми для

кролів. Дзуськи, не візьмеш. Ніде їх узяти, каже. Потрібні спеціальні комбікорми і кормогранули, а комбікормові заводи їх не випускають! Бо... нікому їх продавати — нема кролеферм у колгоспах! А кролеферм нема, бо, крім усього іншого, ніде дістати кормогранули і концентрати... А гранул немає тому, що нема кролеферм. Оце, каже, і є казка про білого бичка. Ти мені кажеш — розкажи мені казку про білого бичка, і я тобі кажу — розкажи мені казку про білого бичка...» Отака в нас розмова вийшла.

Тут докинула своє слово і єдина в купе жінка.

— Хоч я до кролівництва ніякого відношення не маю, та маю відношення до Зооветпостачу. Отож можу ще солі на рану підсипати... Минулого року у радгоспі «Чапаєвець», про який ви згадували, почалося захворювання кролів. Терміново потрібна була вакцина. А у нас, в Зооветпостачі, її немає — не одержуємо для цих братиків. Так директор радгоспу П. Т. Поліщук по всій Україні гінців послав і знайшов її... за тисячу кілометрів від радгоспу. Не розраховувать, очевидно, на кроликів у Зооветпостачі...

Так у цікавій бесіді ми непомітно знищили кролика тушкованого. Запиваючи цей делікатес чаєм, наш сусід з верхньої полиці сказав:

— Еге ж, у тушкованій, смаженій, вареній кролятини дуже багато прихильників. А зовсім було б непогано, щоб і у живих кролів завелися відповідальні і впливові прихильники. У Мінсільгоспі, в Держплані... Отоді б, може, самодіяльність відразу й перекваліфікувалась би у серйозну професійну справу.

— Отоді я сказав би, що братикам-кроликам пощастило, — сказав високий пасажир.

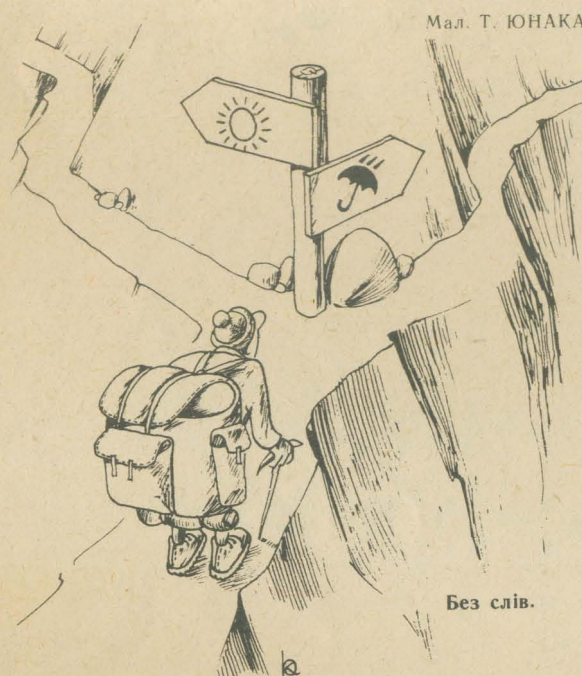
— А разом і нам з вами, — докинула наша супутниця.

Н. КВІТКО.

Вітаємо ювіляра!

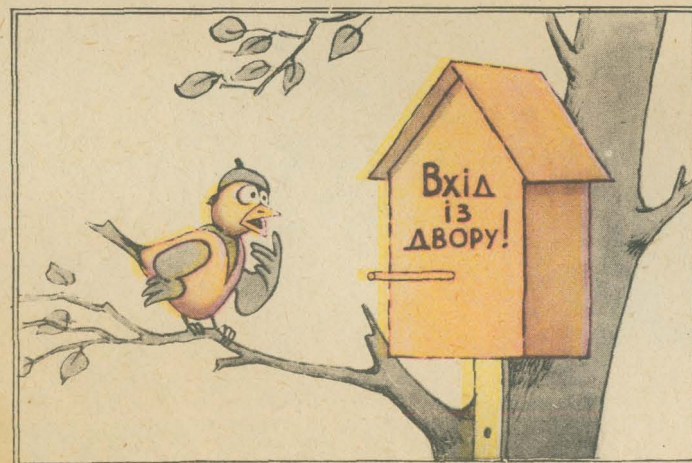

Художника-карикуриста, старшого інженера
Українського управління цивільної авіації
Аркадія БОРДУНІСА
з його першим 50-літтям.

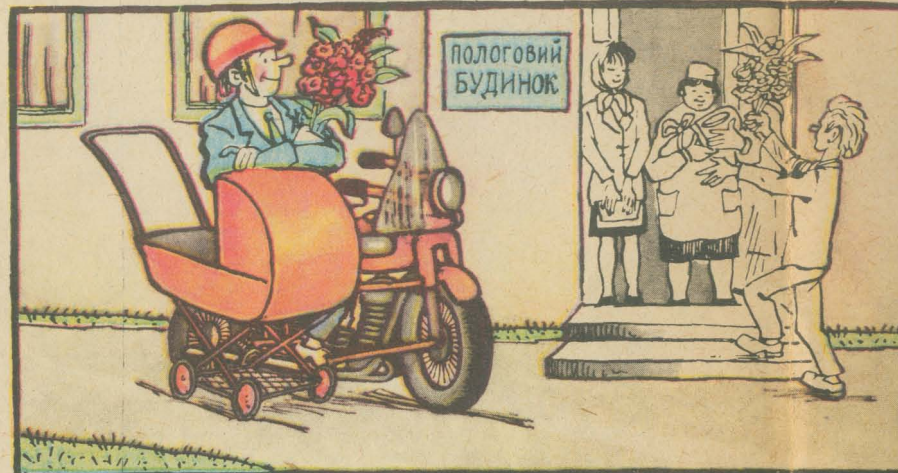
Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

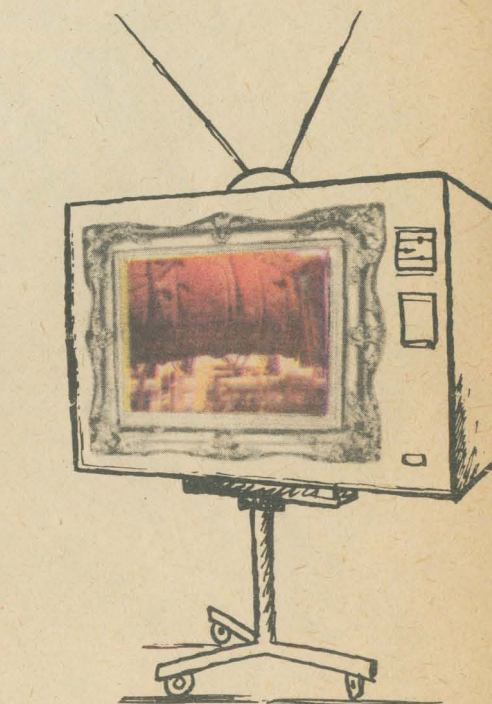
Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Приготувався.

Мал. А. АНДРЕЄВА (Херсон)

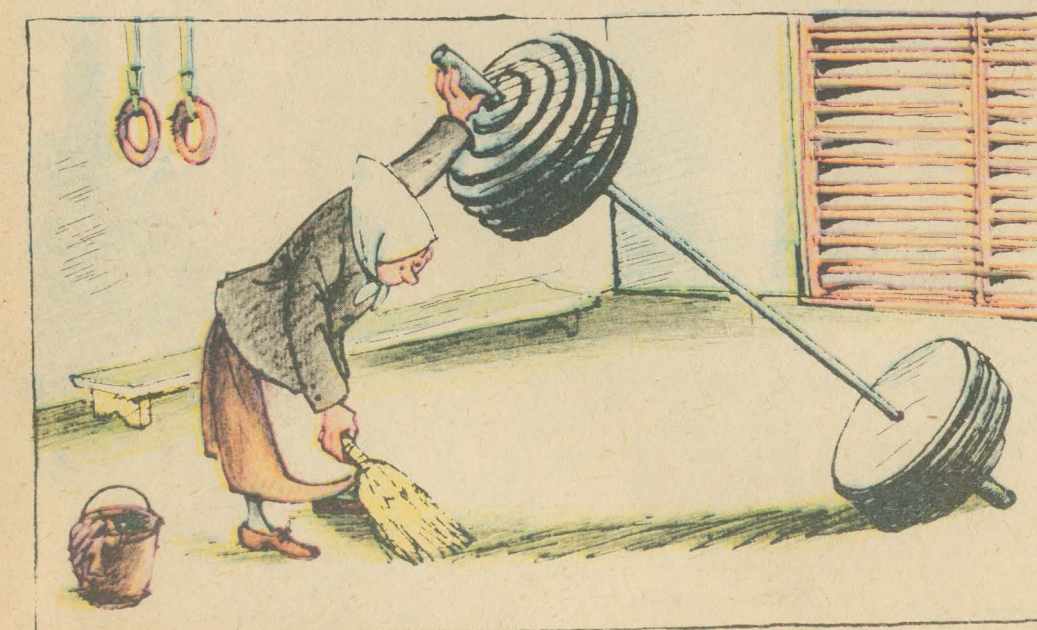
Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА (Калач)

Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА (Ленінград)

Без слів.

ЩО ЗІБРАЛАСЬ ВАРИТИ!

Пізно увечері з гулянки повертався п'яний чоловік. Дійшов до електричного стовпа, зняв капелюх, вклонився:

— Прощайте, скажіть, будь ласка, як мені потрапити додому?

А назустріч йому йшла сусідка. Побачила його та й каже:

— Дядьку, чого це ви стовпові вклоняєтесь? Якщо ви заблукали, то давайте я вас додому доведу, бо ваша жінка вже давненько вас чекає з качалкою в руках...

— З качалкою? — перепитав п'яничка. — А що вона збирається варити — вареники чи галушки?..

ХТО КРАЩИЙ!

Йшли дорогою п'яниця і дурень та й зустріли розумного.

— Хто з нас кращий? — запитали в розумного. Розумний подумав і сказав:

— Дурень кращий, бо він дурень від природи і не винен в тому, що природа так обійшлася з ним. А п'яниця — гірше дурня, бо він одурманює себе добровільно.

— От бачиш, — каже дурень, — я кращий.

— Не задавайся, — відказав п'яниця, — бо як ти вип'єш, то й ти будеш на мене схожий...

с. Катеринівка Пресовського району Північноказахстанської області.

ЯКБИ НЕ ХОВАВСЯ

Пішов один чоловік до сторожа лісоскладу, поговорив як слід, та й справу владнали.

— Прийдеш вночі, візьмеш два сволоки, і ти мене не бачив, і я тебе не бачив...

Попросив чоловік сусіда, пішли вони вночі і принесли два сволоки.

— За те, що ти мені допоміг, пішли та й тобі ще одного візьмемо, — каже чоловік.

На другий день сторож обурюється:

— Який ти безсовісний!.. Ми ж домовлялися за два сволоки, а ти взяв три...

— Чоловік мені допоміг донести, то я і йому одного дав... Як я міг не віддати? А якщо ти не ховався, то і тобі один перепав би...

Повідомив М. ДІДЕНКО.

ст. Адабаш Кіровоградської області.

СКАЖІТЬ, БУДЬ ЛАСКА...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Подруги Галинка й Іринка сьогодні в школу вийшли раніше, ніж завжди.

— До початку уроків ще далеко, то будемо вчитися ввічливості, — запропонувала Іринка. — А то Валентина Григорівна зауважила, що ми неввічливі.

— А як вчитись? — поцікавилась Галинка.

— Дуже просто! — вигукнула Іринка. — Будемо в людей запитувати, котра година, і дякувати.

— Згода, згода! — аж підстрибнула Галинка. — Як це ти здорово придумала! Я б ніколи не догадалася!

А тут якраз іде жінка. Дівчатка — до неї:

— Скажіть, будь ласка, котра година?

— Без двадцяти хвилин вісім.

— Дякуємо, дякуємо вам! — дружно й дзвінко закричали дівчатка.

— Дядечку, будьте такі добрі, скажіть — котра година?

— Без п'ятнадцяти вісім.

— Дякуємо, дякуємо!

— Бабусю, ви не знаєте, котра година?

— Вісім, любі мої...

— Дякуємо, дякуємо!

— Дідусю, скажіть, будь ласка, котра година?

— А ви до школи йдете?

— Еге ж!

— Так от, уже десять хвилин минуло, як почався урок...

— Спа-си-бі, — тихо прошептали дівчатка.

А Галинка сказала:

— Тепер ми ввічливо попрохаємо у вчительки вибачення... за спізнення...

Андрій КОЦЮБІНСЬКИЙ.

ПІВЕНЬ-ЗАДАВАКА

Гудив Півень Горобця:

«Та хіба то птиця?! —

Ні хвоста,

Ні гребінця...

А ще й бадьориться!

А співає як: «Джів-джів»,

Просто — недоріка...»

Ну, а сам —

На тин злетів

І закукурікав.

Потім гордо крила зняв,

Щоб злетіти вгору,

Підлетів —

І тут же впав

Просто серед двору.

А Горобчик: «От так-так!..

Чом же не радієш?..

Задаватись —

Ти мастак,

А літять — не вмієш!..»

Григорій КОВАЛЬ.

ТОЧНО НЕ СКАЖЕШ

— Кинь цукерки! — грима мати. —

Як виходила я з хати,

Скільки з'їла ти?

— Як же можу я сказати,

Коли вмію рахувати

Лиш до двадцяти?!

Валентин ЛАГОДА.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Як дитиною буваю —

Пелюшок тоді не маю.

Постарію, мов бабуся, —

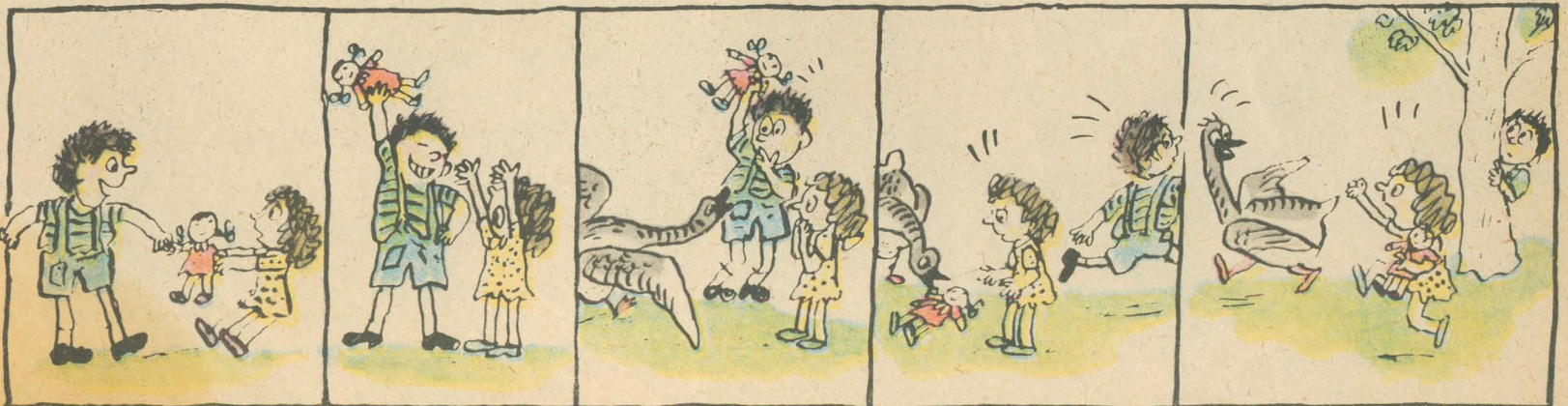
В сто пелюшок одягнуся.

(Капуста).

Ніна ШЕРЕМЕТ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КОЛІЗЕЙ І ПІДТЯЖКИ

ГУМОРЕСКА

Я повернувся з туристської поїздки і тільки переступив поріг рідної установи, як мене щільним колом оточили співробітники.

— Що там не кажіть, а світу побачити нікому не завадить, — я зробив середньої тривалості паузу, аби ще більше підігріти інтерес до того, що міг би їм розповісти. — Після такої мандрівки ніби крила у тебе виростають...

Я розправив плечі, високо підняв голову і зверху вниз оглянув співробітників.

— Де ж ви побували? — несміливо запитав котрийсь із них.

— У різних місцях... — я замовк, ніби обмірковуючи з чого почати свою розповідь. — Були ми і в Лондоні...

— У Лондоні!?

— У Лондоні, — підтвердив я. — А там є на що подивитись... Архітектура, пам'ятники старовини, мости... Закачаєшся!

Слухачі затамували подих, і раптом стало чути, як десь за вікном задзижжав комар.

— Є у Лондоні така башта, Великий Бен називається. І що дивно?! Інші башти як башти, стоять собі і нічого, не падають. А ця нахилилась і падає. Ну, не дуже швидко. Уже друге століття падає... Так її й називають падаючою.

В очах слухачів замерехтів подив.

— Потім бачив собор, — продовжував я, потроху й сам захоплюючись. — На стінах різні страхіття... Розповідали, не знаю чи правда, нібито Гюго, був колись такий письменник, отой собор у художньому творі зобразив...

— Та ну?! — не стримався молодий плановик Булочка.

— Точно! На власні очі бачив! — вигукнув я, щоб розвіяти останні сумніви у правдивості моєї розповіді. — Або взяти пам'ятники давнини. Ну, що ви, наприклад, чули про Колізей?

— І Колізей у Лондоні?! — поцікавився бухгалтер Карменко, і його окуляри поповзли вгору.

— А де ж іще? — запитав я вже не так упевнено. — На власні очі...

— Може, ви і в галереї Уфіці побували? — підозріло закинув хтось, і я почув ледь помітні іронічні нотки в його голосі.

Але мусив щиросердно визнати — навіщо брехати, напускати туману? — що в галереї отій не був, забракло часу, хоча мимо проходив і любувався її зовнішнім виглядом.

Що тут почалося?! Гучний регіт вибухнув і покотився по кабінету, відбиваючись від стін.

— Чого іржете? — образився я. — Може, не вірите, що був у Лондоні?..

Замість відповіді самі га-га-га та ги-ги-ги.

Тоді я зняв піджак, відстібнув підтяжки і простягнув співробітникам. Сміх відразу ж ущух. Усі мацали підтяжки, роздивляючись з усіх боків. Нарешті повернули мені.

— Тепер віримо, — сказав бухгалтер Карменко, і його окуляри зісковзнули з чола на перенісся, де їм і належало бути.

Едуард КАМІНСЬКИЙ.

м. Перечин
на Закарпатті.

**Дифракційна
породія**

СОН — ЦЕ ВАЖЛИВО!

Я лежу і тихо плачу,
лється місяць у вікно —
О-о!

(Н. БІЛОЦЕРКІВЕЦЬ, із збірки
«У країні мого серця», вид-во
«Радянський письменник», 1979 р.).

Я сиджу собі, віршую,
лється місяць у вікно —
О-о!

Спать, Наталочко, пора.
Не перетруди пера —
А-а...

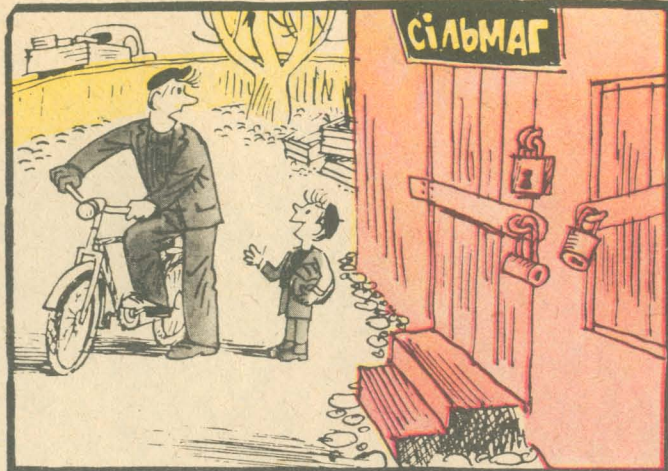
І. ГУЗ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

«Перець» видав сто шосту серію карикатур для стінних газет колгоспів, радгоспів та відділень «Сільгосптехніки». Вміщуємо кілька малюнків із цієї серії.

— Скажи, хлопче, а ваша продавщиця тут взагалі буває?
— Аякже! Коли їй самій тут щось потрібно, то приходить.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

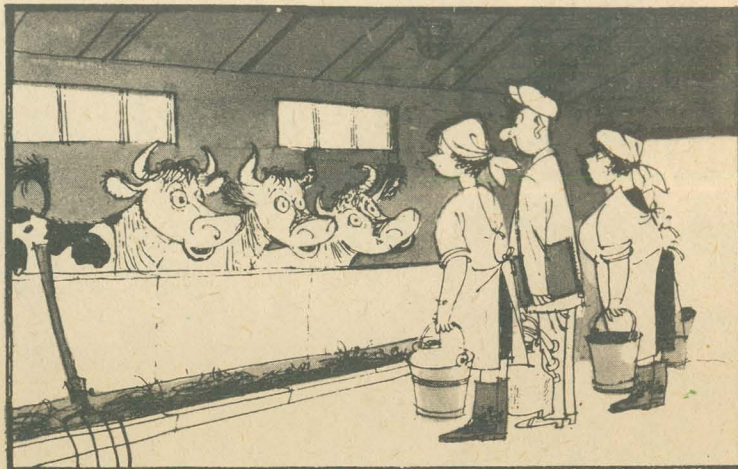
— А ми вирішили цей кусок дороги віддати рибному господарству.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

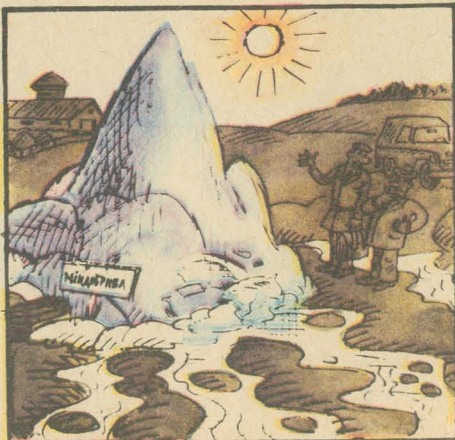
— І тебе запросили на весілля.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

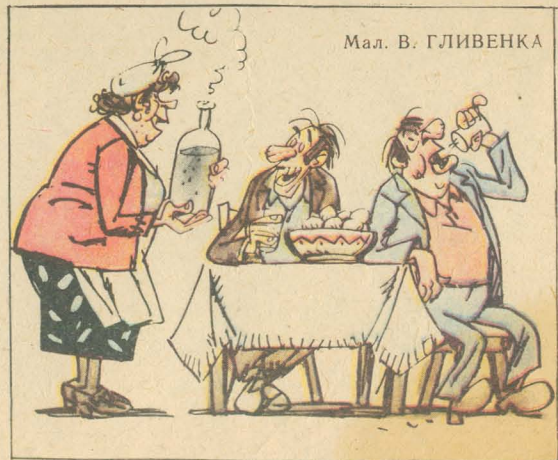
— Давайте мінятися:
ви нам — корми, а ми
вам — молоко.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Припекло, побігли струмочки з добривами на поля, та все на поля...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Пийте, хлопці, самогон добрячий. Сама б пила, та ще пожити хочеться.

Страшно перо НЕ В ГУСАКА...

«Нараховано Соборі М. А. 76 крб. 68 коп. за вище середню вгодваність».
(3 наряду на оплату праці).

«Проценка О. І. затвердити бульдозером, а Криницького М. Ф. гусачком».
(3 рішення правління колгоспу).

Надіслав І. О. КРАПИВНИЙ.

«Пояснювальна записка
Я, Мартиненко Валерій, не працював тому, що моя сестра женилася, а я помагав».
Надіслав В. І. КУЛИК.

«Підсудний просив мене на суді прикинутись прикурком-алкоголіком, але я твердий».
(3 протоколу).

Надіслав С. І. ЧОПАК.

«...Кожен пропагандист повинен мати постійну аудиторію, вести заняття в стилі вільної бесіди, на початку якої дати захоплюючу абстрактну інформа-

цію, щоб таким чином слухачі «розслабились», відійшли від виробничих думок, які заповняли їх ество щойно за робочим місцем».

«Жінки, що втратили стрункість, мабуть, зрадіють тому, що ліній плечей у сучасній моді повернулась на своє місце...»

(3 листів до редакції).

Надіслав О. ІЛЬЧЕНКО.

«Перед поворотом праворуч водій повинен витягнути праву руку в праве вікно, а якщо його нема, тоді в ліве».

(3 відповіді на заняттях із правил дорожнього руху).

Надіслала Є. ЧАПЛІКАЙТЕ.

«Хто хоче їхати по туристичній путівці за границю, зверніться до мене, а я пошлю вас даліше».

(3 оголошення голови МК).

«Завідуючим завтра ж вивісити в цехах всіх працюючих».

(3 виступу директора на планерці).

Надіслала П. В. НАДВІРНЯНЬСКА.

При повному штилі

ГУМОРЕСКА

Човен перекинувся за півкілометра від берега і одразу затонув. Важко відсапуючись, Ігор Васильович і Василь Ігорович підгребли один до одного.

Плавати вони майже не вміли, друзі-нерозливовода, як називали їх на роботі і вдома. І називали не без підстав, бо дружбу цю не ламали ніякі життєві шторми. А от тепер, при повному штилі, над нею нависла найбільша загроза.

- Прощай, Гарику.
- Прощай, Васю.
- Прости, коли що...
- І ти прости.

Проте якісь сили іще залишалися і вони не тонули.

— А пам'ятаєш, як минулого року, коли тебе завідуючим збиралися поставити?.. То це я ходив до начальства і сказав, що ти не підходиш.

— Знаєш, Гарику, а я три роки тому на тебе скаргу написав.

— А я зате тобі колеса на «Москвичі» порізав. Ще й фари побив...

— А моя Валя ще й жаліла тебе. Знала б вона про це.

— Тепер уже можна сказати... Валя кохала мене...

— Неправда.

— Ти тухтій і нічого не бачив.

— Негідник ти все-таки, Гарику.

— А ти йолопом був, ним же й залишився.

— Коли б це на березі було, я б тобі піку розмалював...

— Та я б тобі щелепу вивернув би...

Вони ще борсались, але останні сили вже залишали їх. Востаннє у безнадії глянувши на далекий берег, блакитне небо і веселе сонце, колишні друзі одночасно припинили боротьбу...

І стали ногами на дно. Вода сягала їм ледве по груди.

м. Хмельницький.

Олександр ШЕЛЕПАЛО.

Вибірники ПЕГАСА

«Влаштувався Вовк на м'ясокомбінат.
Прийшла йому робота до душі,
Тепер бо й він і кум, і сват
Живуть, мов ті жуки в лапші».

Н. М-КО з м. Привілля
на Ворошиловградщині.

— Здорово! Самі придумали!

«О Боже милий, що за люди!
Сиділи б мовчки в теплій хаті
І хай би все було — як буде,
Ні, пишуть гумористи кляті».

О. Ф-В із м. Червонозаводського
на Полтавщині.

— Пишуть! Пишуть... А нам одписуйся.

«Гумор і сатира
В житті допомагають
Хворість вони лічать
Уму наставляють».

П. Г-Зб з м. Донецька.

— От бачите! А попередній товариш цього не розуміє.

«Приїхали вже в Алупку,
Здали документи...
Оформили кумам житло
Інші інтелекти».

І. Ч-СЬКИЙ з Олександрійського р-ну
на Кіровоградщині.

— Інтелекти — ті можуть...

Друже перче!

Як у тебе з папером? У нас, тобто у Хмельницькому об'єднанні автобусних станцій, де я працюю, признатися, — тузувато. А от на Тернопільському комбайновому заводі, за всіма ознаками, того паперу — хоч греблю гати. Інакше б не прикладав він до звичайної тачки, або, як він пишино її іменує, візочка садового ТСС-ПС, нікому не потрібного паспорта, надрукованого на чималенькому аркуші білого цупкого паперу, та ще й у целофановий мішечок обайливо запакованого.

У паспорті ж цьому — аж вісім пунктів. «1. ПРИЗНАЧЕННЯ ВИРОБУ. Візочок садовий призначається для перевезення різних вантажів у садах і городах». Ну, добре, це — для того, щоб ніхто з його власників не пробував здійснити з допомогою цього транспортного засобу кругосвітньої подорожі через Тихий та Атлантичний океани... Далі: «2. ТЕХНІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА. Габаритні розміри, мм. Довжина 1550±10. Висота 785. Ширина колії 620. Дорожній просвіт...». І так далі. Усіх цих страшенно цікавих і, безперечно, корисних для нас відомостей перераховувати не буду, бо папір треба берегти!

КАДУШКІН,
начальник виробничого відділу.

Недаремно кажуть, що ліпше синиця в жмені, ніж журавель у небі. Так от, синиця в жмені у нас була. Це наш колишній клуб, де молодь села Артаково Березнегубатського району могла щовечора зібратися поспівати, потанцювати. Та вирішило наше керівництво на чолі з головою колгоспу тов. Бистровим, що клуб цей, як на таке наше велике господарство, надто «благенький». Знесли його, щоб на тому місці закласти новий. І таки чотири роки тому заклали. Та далі фундаменту будівництво не пішло. І от ситуація: до нового клубу так само далеко, як до журавля в небі, а молодь нудьгує. А керівництво колгоспне дивується: чому це деякі наші хлопці й дівчата тікають з села?

Може, Перче, ти допоможеш нашому керівництву відповісти на те «чому»?

ЛЕМЕСЕВСЬКА, МИХАЙЛЮК,
ІВАЩЕНКО, ФРОЛОВ...
усього 91 підпис.

Миколаївська область.

Як ти вважаєш: 7 тисяч карбованців — це багато чи мало?

Чималенько, скажеш ти. Тут ми з тобою повністю згодні. Погодись з нами, мабуть, і головний бухгалтер Шосткинського маслозаводу С. Н. Красновська. Але з однією, напевне, умовою: якщо такі гроші одержати особисто, у власні руки. Або, навпаки, — викласти їх із рідної, особистої кишені. А от коли це державні гроші, — тоді це, вибачте, тьху. І говорити нема про що.

Отак міркуючи, головбух за півроку не взяла на облік більш як на 7 тисяч карбованців оборотної молочної тари, яка надійшла на заводський склад. А коли, після довгої суперечки, була змушена врешті такий факт визнати, то, без довгих розмов, узяла та й списала цю суму на збитки заводу. Не на власні, зверни увагу, не на сімейні збитки, а чомусь — на державні. І що найцікавіше, — директор заводу С. Г. Алексейцев цілком і повністю з цим її вчинком погодився.

А ми от не можемо погодитися з таким полегшеним ставленням до державних цінностей. Бо як не крути, а 7 тисяч — сума все-таки величезна. Навіть для держави, котра, як відомо, багата.

М. ПАДАЛКО,
головний бухгалтер
Шосткинського міськзмішторгу.

Сумська область.

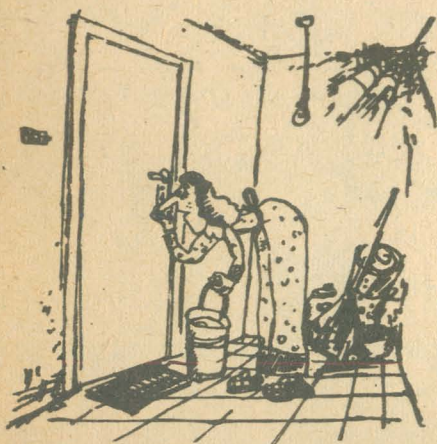

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

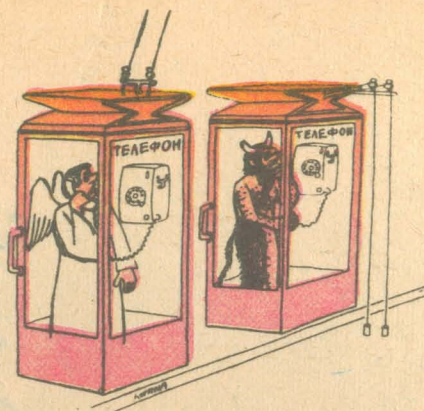
Малюнки з журналів: «СТИРШЕЛ» — Софія, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «РО-ГАЧ» — Братіслава.

Без слів.

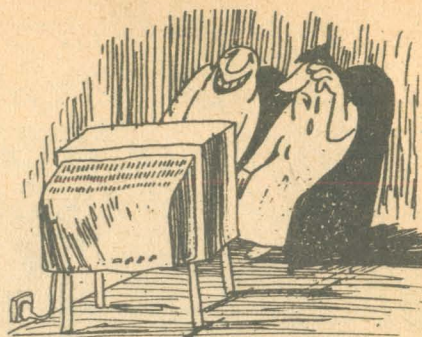
— Боже мій, яка аморальна наша сусідка! Цілий день ходить по кімнаті гола і думає, що ніхто цього не бачить.

Без слів.

Без слів.

Трагікомедія.

Без слів.

Без слів.

* У розділі «Довідкове бюро Перця» (№ 24 журналу за 1980 рік) йшлося про те, що у райцентрі Кринички (Дніпропетровська обл.) вже два роки не працює баня, писалося і про те, що не діє тривалий час баня у селі Черевки (Полтавщина).

Після виступу Перця заступник начальника Дніпропетровського обласного управління побутового обслуговування населення В. П. Телятник повідомив, що капітальний ремонт бані в Криничках завершено і її введено в дію. Відремонтовано артезіанську свердловину, яка забезпечує водою баню у селі Черевки, і нині баня працює регулярно. Про це редакцію сповістив голова Миргородського райвиконкому А. С. Терещенко.

* «Спростування ТАШ» — так називалася замітка, вміщена у «Перці» № 1 за 1981 рік. У ній йшлося про те, що в селах Гражданці та Ново-Красилівці (Сланецький район) вже другий рік мовчить радіо.

Як повідомив редакцію головний інженер Миколайського обласного виробничо-технічного управління

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

ня зв'язку В. П. Пихтін, таке становище дійсно мало місце: був пошкоджений підземний кабель. Нині усі пошкодження ліквідовано, і радіо в згаданих селах працює.

* На початку літа минулого року під час повені у селі Драгомирчанах (Івано-Франківська обл.) вода зруйнувала місток. Досі про його відбудову ніхто не дбав. Про це писали до редакції жителі села.

Голова виконкому Івано-Франківської райради Д. М. Палій повідомив, що нині у Драгомирчанах побудовано новий місток.

* Мешканці райцентру Зачепилівки надіслали редакції листа про недоліки в роботі їхньої торговельної мережі та підприємств громадського харчування.

* Після втручання в цю справу Перця заступник голови правління Харківської облспоживспілки М. П. Остапчук повідомив, що при перевірці листа на місці факти підтвердились. За серйозні недоліки в роботі виконуючому обов'язки директора об'єднання громадського харчування Мірошник Т. Т. оголошено догану. За незадовільне керівництво підвідомчими організаціями голові правління Зачепилівської райспоживспілки Асесу В. В. оголошено сувору догану. Завезено товари до магазинів, упорядковано роботу підприємств громадського харчування.

* У листі, що надійшов до редакції з міста Новоград-Волинського (Житомирщина) йшлося про те, що проїжджа частина вулиці Дружби розбита і тому рух автобусів маршруту № 4 обмежений.

Як повідомив голова Новоград-Волинської міськради А. А. Ринка, вулицю Дружби впорядковано, і автобуси тепер курсують до кінцевої зупинки.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕ-
ПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 10 (1100)
(на українському мові).
Видавець «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.04.81. Підписано до друку 11.05.81. БФ 11655. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовно-друку. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.350.000. Зам. 01889.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордену Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

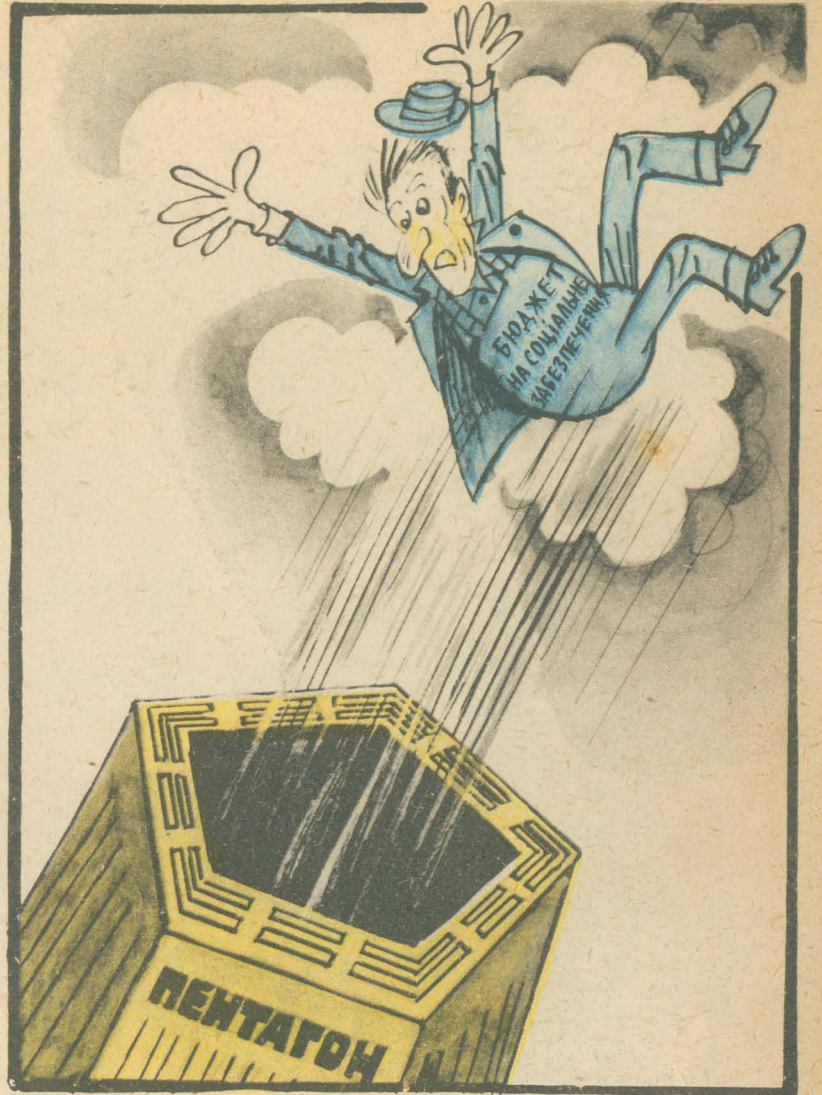
1-3

Мал. В. ШИРЯЄВА

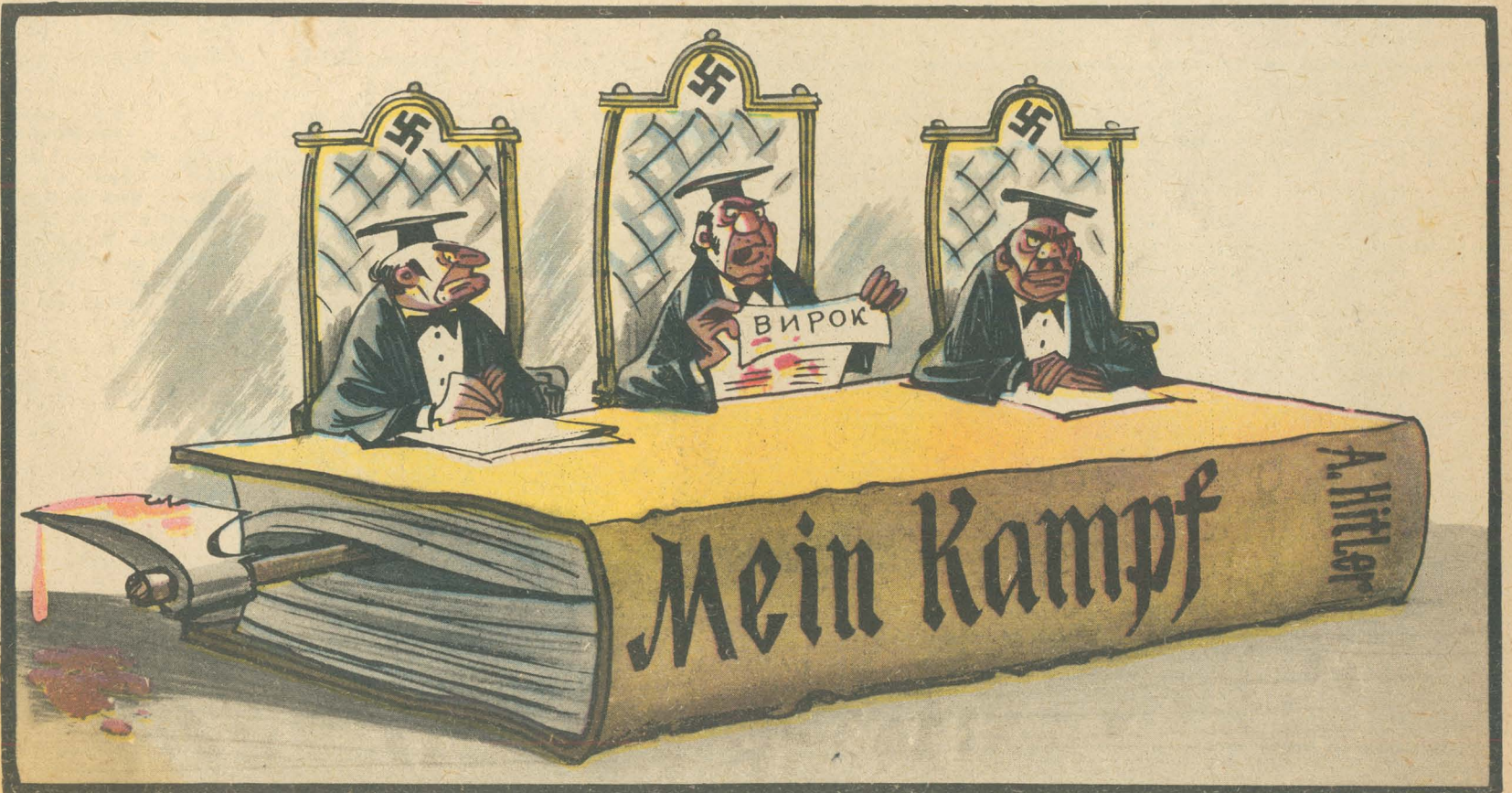
Бананчики для улюбленої мавпочки.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Вилетів у трубу.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Чилійське «правосуддя».